

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 11 2019, nummers 300 – 326, dinsdag 19 maart 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade.....	8
Waterwet.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	9
Bijstand	10
Bestuursrecht overig	13
Onderwijs	13
Remigratiewet.....	13
Verordening	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Wet schadefonds geweldsmisdrijven	16
Vreemdelingenrecht.....	17
Overdrachtsbesluit.....	17
Asiel.....	18
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 300

MK ABRS, 13-03-2018, 201707589/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit.

Awb 1:3

Burgerlijk Wetboek 2:18

Wet op de kansspelen (hierna: Wok) 16 lid 1, 9 lid 1, 14b lid 1, 27b lid 1

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) 56

BESLUIT. Wijziging tenaamstelling van de eerder aan Stichting Exploitatie Nederlandse Staatsloterij verleende beschikking Staatsloterij is aan te merken als een besluit waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. De Wok kent voor de kansspelen sportprijsvragen, lotto, instantloterij en staatsloterij, een éénvergunningstelsel. Omdat de kwaliteiten van de vergunninghoudster en haar verhouding tot de staat doorslaggevend zijn voor het antwoord op de vraag of het éénvergunningstelsel Unierechtelijk toelaatbaar is, dient een toetsing plaats te vinden aan de hand van de criteria genoemd in de uitspraken van de ABRS van 2 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1466](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:1467](#)). Gelet op de (Unierechtelijke) noodzaak om te toetsen aan deze criteria, is de wijziging van de tenaamstelling van de beschikking aan te merken als een besluit in de zin van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:770](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RVS:2019:771](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:774](#).

JnB2019, 301

MK ABRS, 13-03-2019, 201803279/1/A3

het algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Oost
(thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Awb 2:14

ELEKTRONISCH VERKEER. Uit de wetsgeschiedenis valt af te leiden dat het kenbaar maken in de zin van artikel 2:14 van de Awb zowel impliciet als expliciet kan geschieden. De MvT stelt weliswaar dat 'voorlopig' nog van uitdrukkelijke kenbaarmaking moet worden uitgegaan, maar die tekst dateerde ten tijde van de in dit geval van belang zijnde besluitvorming van ruim vijftien jaar daarvoor. Sindsdien heeft het elektronische verkeer met de overheid zich sterk ontwikkeld. Uit die tekst kan dus niet worden afgeleid dat de kenbaarmaking nu nog steeds uitdrukkelijk zou moeten geschieden.

[ECLI:NL:RVS:2019:810](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje

"Verordening", JnB2019, 317.

JnB2019, 302

MK ABRS, 13-03-2019, 201802572/1/R3

college van dijkgraaf en heemraden van waterschap Hollandse Delta.

Awb 8:69a

Waterwet 2.1 lid 1, 6.21

RELATIVITEITSVEREISTE. Verlening water- en wegenvergunning voor windpark. Met de regels uit de Waterwet wordt onder meer beoogd bescherming te bieden tegen overstromingen en wateroverlast. Deze regels strekken daarmee ook tot de bescherming van de belangen van diegenen van wie het woon- en leefklimaat mede door de bescherming tegen overstromingen en wateroverlast wordt bepaald. Weliswaar wonen [appellanten] i.c. op een afstand van ongeveer 1 km van de primaire waterkering en vlak achter een secundaire waterkering, maar niet uitgesloten is dat zij van een overstroming of wateroverlast als gevolg van het falen van dit deel van de primaire waterkering gevolgen kunnen ondervinden. De situatie dat de toepasselijke rechtsregels uit de Waterwet en de daarop gebaseerde regelgeving kennelijk niet strekken tot de bescherming van de belangen van [appellanten] doet zich niet voor. Artikel 8:69a van de Awb staat niet aan een inhoudelijke bespreking van de beroepsgronden in de weg.

[ECLI:NL:RVS:2019:818](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:818)

JnB2019, 303

MK ABRS, 13-03-2019, 201804786/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Awb

BEROEPSPROCEDURE. I.c. heeft [appellante] betoogt dat de rechtbank haar verwijzing in beroep naar de gronden van het bezwaar ten onrechte niet als beroepsgrond heeft beoordeeld. [Appellante] heeft in beroep een aantal gronden vermeld die de rechtbank als beroepsgronden heeft beoordeeld. [Appellante] heeft niet toegelicht op welke gronden de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan. Mede gelet op de grote hoeveelheid argumenten en stellingen die [appellante] in bezwaar naar voren heeft gebracht, mocht deze toelichting van haar worden verwacht.

[ECLI:NL:RVS:2019:789](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:789)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 304

MK ABRS, 13-03-2019, 201708092/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Breda.

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek om vergoeding van schade ten gevolge van een verkeersbesluit. I.c. heeft het college met betrekking tot de vaststelling van het normaal maatschappelijk risico een drempel van 15% toegepast. Daargelaten of het college de hoogte van de drempel heeft mogen vaststellen op 15%, is in ieder geval zowel de daling van de jaaronzet in 2014 van 0,4% als die in 2015 van 7,3% niet zodanig groot dat de daaruit voortvloeiende schade niet tot het normaal ondernemersrisico behoort (vergelijk de uitspraak van de ABRS van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1650](#), waarin een drempel van 8% is gehanteerd). [Appellante] heeft met haar stelling dat het college ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de kleine winstmarge van de onderneming niet aannemelijk gemaakt dat de verhouding tussen de kosten en de omzet van de onderneming tot een ander oordeel zou moeten leiden.

[ECLI:NL:RVS:2019:811](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 305

MK ABRS, 13-03-2019, 201707893/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gulpen-Wittem, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b en c

HANDHAVING. Verbodsbepaling in bestemmingsplan biedt grondslag voor handhavend optreden en dient daarom, omwille van de rechtszekerheid, letterlijk te worden uitgelegd.

Dwangsom. Vleesveebedrijf. Het standpunt van het college dat de opslag van grasbalen in strijd is met artikel 3.5.1, onderdeel h, van de planregels onderschrijft de Afdeling niet, omdat in die bepaling alleen de opslag van hooi- en strobalen is verboden. Het gaat hier om een verbodsbepaling die een grondslag biedt voor handhavend optreden. Deze bepaling dient daarom, omwille van de rechtszekerheid, letterlijk te worden uitgelegd, nu de rechtszekerheid vereist dat kan worden uitgegaan van hetgeen in het bestemmingsplan is bepaald. Omdat de desbetreffende regel verder duidelijk is, is er geen aanleiding om daar een ruimere uitleg aan te geven. Verwijzing naar ABRS 09-09-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2833](#). Dit betekent dat alleen de opslag van hooi- en strobalen is verboden en dat de opslag van andere materialen niet onder het desbetreffende verbod valt.

[ECLI:NL:RVS:2019:772](#)

JnB2019, 306

MK ABRS, 13-03-2019, 201803496/1/A3

burgemeester van Helmond.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

Beleidsregel handhavingsprotocol Opiumwet 13b Helmond 2016

OPIUMWET 13b. Sluiting bedrijfspand voor zes maanden. Eigenares/verhuurder heeft gehandeld overeenkomstig folder gemeente en heeft zelf de politie op de hoogte gebracht. Bijzondere omstandigheden. Onredelijke last.

De omstandigheden in dit geval moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb die maken dat het handelen overeenkomstig de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Hierbij is met name van belang dat in de folder [Red: van de gemeente "Voorkom een hennepkwekerij in uw woning of bedrijfspand"] wordt geadviseerd om ter voorkoming van een hennepkwekerij in een pand elk kwartaal te controleren, wat [appellante] heeft gedaan, en dat zij zelf de politie op de hoogte heeft gebracht. Bovendien vond deze melding plaats in een stadium dat er nog geen oogst had plaatsgevonden. De omstandigheden waren verder voor een groot deel vergelijkbaar met de omstandigheden als in het geval waarop het besluit van 27 juli 2017 betrekking heeft. [Red: Uit dat besluit volgt welke omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de burgemeester zich op het standpunt stelt dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan hij afziet van handhaving.] Gelet op het voorgaande, heeft de burgemeester in dit geval niet in redelijkheid een last onder bestuursdwang kunnen opleggen.

[ECLI:NL:RVS:2019:794](#)

JnB2019, 307

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-03-2019, 19/918

burgemeester van de gemeente Waalwijk, verweerder.

Opiumwet 10a lid 1 aanhef en onder 4, 11a, 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor 3 maanden. Toepassing van artikel 13b Opiumwet zoals deze geldt per 1 januari 2019.

Verruiming van artikel 13b. Uit de Memorie van Toelichting (MvT) maakt de voorzieningenrechter op dat de situatie van dien aard moet zijn dat redelijkerwijs moet worden aangenomen dat het om strafbare voorbereidingshandelingen gaat. Dat vergt volgens de MvT een bestuurlijke beoordeling die kan worden gebaseerd op de feitelijke omstandigheden, zoals door de politie vastgesteld. In dit geval is voldaan aan de eis van wetenschap van verzoekers dat de voorwerpen aanwezig waren voor illegale hennepcultuur. Afwijzing verzoek om een voorlopige voorziening.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:1056](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 308

ABRS, 13-03-2019, 201802987/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4 lid 9

Bouwverordening gemeente Ede 2.5.30

WABO. Omgevingsvergunning supermarkt. Met het voorschrift laad- en losactiviteiten van vrachtwagens is onvoldoende rekening gehouden met de belangen van omwonenden.

Door het opnemen van het voorschrift voor het laden en lossen wordt op andere wijze in een ruimte voor laden en lossen voorzien, hetgeen in overeenstemming is met artikel 2.5.30, vierde lid, onder b, van de bouwverordening. De Afdeling stelt evenwel vast dat de laad- en losactiviteiten en de uren waarop ter plaatse wordt geladen en gelost niet zijn beperkt in de omgevingsvergunning. Op grond van de omgevingsvergunning is het derhalve toegestaan ook in de avonduren en in de weekenden te lossen met vrachtwagens, al dan niet met een draaiende koelmotor. Het college heeft met het verlenen van de omgevingsvergunning zonder hieraan beperkingen te stellen ten aanzien van de laad- en losactiviteiten van de vrachtwagens onvoldoende rekening gehouden met de belangen van omwonenden. Het besluit is in zoverre ontoereikend gemotiveerd en mist een duidelijke en kenbare belangenafweging.

[ECLI:NL:RVS:2019:808](https://ecli.nl/RVS:2019:808)

JnB2019, 309

ABRS, 13-03-2019, 201802247/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:2 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.1 lid 1 aanhef en onder i

WABO. Aanvraag omgevingsvergunning dakkapel ten onrechte buiten behandeling gelaten wegens het ontbreken van een quickscan Wet natuurbescherming.

Het advies van de gemeentelijke ecologisch adviseur is niet gemotiveerd. Uit het advies blijkt niet dat de adviseur zich heeft gebaseerd op relevante onderzoeksbevindingen. De ecologisch adviseur heeft het perceel niet bezocht en evenmin op een andere manier onderzoek heeft gedaan naar de aanwezigheid van de huismus op of nabij het perceel. De adviseur heeft slechts op basis van het aanvraagformulier en de bouwtekeningen een inschatting gemaakt van de mogelijke gevolgen van de bouw van de dakkapel voor de huismus, indien die op het perceel aanwezig zou zijn. Het college had echter geen concrete aanwijzing dat de huismus op of nabij het perceel van [appellant] aanwezig was en heeft daarom een quickscan niet redelijkerwijs nodig kunnen achten voor een beslissing op de aanvraag.

[ECLI:NL:RVS:2019:815](https://ecli.nl/RVS:2019:815)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 13-03-2019, 201803729/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:783](https://ecli.nl/RVS:2019:783)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 310

MK ABRS, 13-03-2013, 201710319/1/A2

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2 lid 1

PLANSCHADE. Normaal maatschappelijk risico. Directe planschade. Ontoereikende motivering voor het door de StAB aangehouden normaal maatschappelijk risico van 5% van de waarde van de percelen. Afdeling voorziet zelf en acht 3% redelijk.

Aanleg van waterkerende kaden en functiewijziging naar waterberging. De Afdeling volgt de conclusie van de StAB dat de planologische verandering grotendeels in de lijn der verwachtingen lag. Het voorgaande vormt echter geen toereikende motivering voor het door de StAB aangehouden normaal maatschappelijk risico voor [appellant sub 1] en anderen van 5% van de waarde van hun percelen voor het ontstaan van de schade. Daarbij is van belang dat het hier gaat om schade ten gevolge van ontwikkelingen op de percelen van [appellant sub 1] en anderen, dus om directe planschade, waarvoor de wetgever geen forfaitaire drempel heeft gesteld. Bovendien is de hoogte van de schade van belang. Niet is gebleken dat de StAB deze aspecten bij het bepalen van de omvang van het normaal maatschappelijk risico heeft meegewogen. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

De Afdeling ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Aangezien het in deze zaak om zogenoemde directe planschade gaat en gezien de hoogte van de geleden planschade, acht de Afdeling in dit geval een normaal maatschappelijk risico van 3% van de waarde van de percelen onder het oude planologische regime redelijk.

[ECLI:NL:RVS:2019:776](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 311

MK Rechtbank Midden-Nederland, 21-02-2019 (publ. 11-03-2019), UTR 18/2855 e.v.

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Waterwet 7.14 lid 1

WATERWET. NADEELCOMPENSATIE. Vaststelling peilbesluit. I.c. is artikel 7, eerste lid, van het peilbesluit gelijk aan wat in artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet is geregeld. Het wordt niet onredelijk geacht dat verweerder in het peilbesluit heeft volstaan met een verwijzing naar de nadeelcompensatieregeling uit de Waterwet. Dat verweerder heeft benadrukt

dat de kans op een vergoeding beperkt is, doet niet af aan de mogelijkheid om een verzoek om nadeelcompensatie in te dienen.

Voor het oordeel dat verweerder in het peilbesluit een verdergaande regeling had moeten treffen, bestaat geen aanleiding.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:821](https://ecli.nl/RBMNE:2019:821)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 13-03-2019, 201802572/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2019:818](https://ecli.nl/RVS:2019:818); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 302).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 312

MK Rechtbank Gelderland, 07-03-2019, 18/4609

korpschef van politie, verweerder.

Barp 54

Akkoord Arbeidsvoorwaarden sector Politie 2012-2014 van 31 mei 2012

Coulanceregeling PTSS Politie (Coulanceregeling)

AMBTENARENRECHT. BEROEPSZIEKTE. PTSS. De rechtbank is van oordeel dat de Coulanceregeling een zodanige bijzondere omstandigheid is dat volledige nakoming van de in de vaststellingsovereenkomst neergelegde afspraken door eiser niet (meer) in redelijkheid van hem kan worden gevegd. Verweerder heeft het verzoek van eiser om vaststelling van een tweede percentage blijvende invaliditeit niet in redelijkheid kunnen afwijzen.

Rechtbank: De rechtbank is van oordeel dat de Coulanceregeling een zodanige bijzondere omstandigheid is dat volledige nakoming van de in de vaststellingsovereenkomst neergelegde afspraken door eiser niet (meer) in redelijkheid van hem kan worden gevegd.

Daarbij stelt de rechtbank voorop dat met de Coulanceregeling met terugwerkende kracht een gunstiger regeling is getroffen voor (voormalige) politieambtenaren die tussen 24 februari 1997 en 1 januari 2015 PTSS hebben opgelopen. Door de inwerkingtreding van de Coulanceregeling ontstond er, anders dan voorheen, voor politieambtenaren met een erkende beroepsziekte PTSS nu wel de mogelijkheid om, overeenkomstig de Regeling smartengeld dienstongevallen politie, het arbeidsongeschiktheidspercentage te betrekken bij de berekening van de omvang van het smartengeld. Eiser voldoet aan de voorwaarden van de Coulanceregeling, omdat hij op 25 september 2008 PTSS heeft opgelopen en verweerder deze PTSS bij besluit van 17 december 2009 als beroepsziekte in de zin van artikel 54 van het Barp heeft aangemerkt. Eiser heeft zich ook tijdig bij het Meldpunt PTSS Politie gemeld.

De Coulanceregeling geldt ook voor (voormalige) politieambtenaren van wie het verzoek om de werkgerelateerde PTSS als beroepsziekte in de zin van artikel 54 van het Barp aan

te merken is afgewezen, omdat niet aan het buitensporigheidsvereiste werd voldaan. Eiser voldeed wel aan het buitensporigheidsvereiste en verweerder heeft de bij hem vastgestelde PTSS als beroepsziekte in de zin van artikel 54 van het Barp aangemerkt. De rechtbank is van oordeel dat het niet gerechtvaardigd is dat eiser, die wel aan het buitensporigheidsvereiste voldeed, geen beroep op de Coulancregeling kan doen, omdat zijn verzoek destijds heeft geleid tot een vaststellingsovereenkomst, terwijl (voormalige) politieambtenaren, die niet aan het buitensporigheidsvereiste voldeden, dat wel kunnen doen, terwijl zij geen recht hadden op schadevergoeding op basis van artikel 54a van het Barp. Anders zouden politieambtenaren, die niet aan het buitensporigheidsvereiste voldeden, beter af zijn dan eiser, die wel aan het buitensporigheidsvereiste voldeed. Tot slot is van belang dat eiser op 5 april 2013 een vaststellingsovereenkomst heeft gesloten en de Coulancregeling toen nog niet was vastgesteld. Op 5 april 2013 was er nog niets bekend over de inhoud van de in de CAO-afspraken 2012-2014 aangekondigde nieuwe richtlijn voor beroepsgerelateerde PTSS en de termijn waarop die nieuwe richtlijn zou komen. Van eiser mocht dan ook niet verwacht worden dat hij daarmee rekening hield.

De rechtbank komt tot de slotsom dat verweerder het verzoek van eiser om vaststelling van een tweede percentage blijvende invaliditeit niet in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:960](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 313

MK CRvB, 05-03-2019 (publ. 12-03-2019), 17/6029 PW

college van burgemeester en wethouders van Almere.

PW 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING BIJZONDERE BIJSTAND VOOR AANSCHAF VAN TWEE IPADS. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij op het moment van de aanvraag geen gebruik kon maken van het kosteloze alternatief dat de school bood. Hij heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de aanschaf van twee iPads op dat moment voor hem noodzakelijk was.

In geschil is of de kosten van de aanschaf van twee iPads tot een bedrag van in totaal € 468,- noodzakelijk waren.

Raad: Niet in geschil is dat het ten tijde van de aanvraag voor de kinderen van appellant nodig was dat zij na schooltijd langs digitale weg hun huiswerk konden maken. Ook is niet in geschil dat het maken van huiswerk in beginsel mogelijk was door met behulp van een inlogcode in te loggen op de digitale leeromgeving van de school op een computer thuis of elders en dat daaraan geen kosten waren verbonden.

Appellant heeft tijdens de hoorzitting in de bezwaarprocedure, op 5 oktober 2016, verklaard dat hij wel beschikte over een laptop, maar dat deze niet beschikbaar was voor de kinderen. Gelet daarop is het college er bij het bestreden besluit vanuit gegaan dat

appellant gebruik kon maken van de kosteloze optie. Ter zitting van de rechtbank op 24 mei 2017 heeft appellant verklaard dat hij een laptop had en dat die laptop na de aanvraag is stuk gegaan. Eerst in hoger beroep heeft appellant gesteld dat zijn laptop ten tijde van de aanvraag al stuk was, zodat zijn kinderen niet konden beschikken over een computer of laptop om in te loggen. Hij heeft die stelling echter niet onderbouwd zodat die, zeker in het licht van wat hij eerder heeft verklaard, niet aannemelijk is geworden. Appellant heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat, toen hij de aanvraag om bijzondere bijstand deed, zijn kinderen niet thuis met behulp van zijn laptop en een inlogcode hun huiswerk digitaal konden maken.

Appellant heeft verder gesteld dat zijn kinderen niet thuis digitaal huiswerk konden maken omdat zij naar de naschoolse opvang gingen. Uit wat appellant tijdens de hoorzitting heeft verklaard volgt echter dat, toen hij de aanvraag om bijzondere bijstand deed, zijn kinderen slechts drie dagen per week naar de opvang gingen. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat als gevolg daarvan het gebruik van een computer of laptop thuis voor het maken van huiswerk niet mogelijk was.

Uit wat (...) is overwogen volgt, dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op het moment van de aanvraag geen gebruik kon maken van het kosteloze alternatief dat de school bood. Hij heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de aanschaf van twee iPads op dat moment voor hem noodzakelijk was.

Het voorgaande betekent dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de kosten waarvoor appellant bijzondere bijstand heeft aangevraagd vanuit het oogpunt van de PW niet noodzakelijk waren. Dit brengt mee dat niet hoeft te worden besproken of appellant de aanschaf van twee iPads tegen betaling van tweemaal € 6,50 per maand - zoals hij feitelijk daags na de aanvraag heeft gedaan - uit eigen middelen kon bekostigen. Tevens brengt dit mee dat ook de stelling van het college dat de schooldirecteur bereid was om mee te denken over nog andere oplossingen onbesproken kan blijven.

[ECLI:NL:CRVB:2019:710](#)

JnB2019, 314

MK CRvB, 19-02-2019 (publ. 12-03-2019), 17/564 PW

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

PW

Aanwijzing Opiumwet (2015A003) van het College procureurs-generaal, Stcrt. 2015, 5391 (Aanwijzing)

PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de hoeveelheid harddrugs uitsluitend voor eigen gebruik was. De enkele verklaring dat geen sprake is van handel, is daarvoor niet voldoende.

Raad: Niet in geschil is dat op 17 december 2015 in de woning op het uitkeringsadres 6,74 gram cocaïne is aangetroffen en dat appellant van het bezit hiervan geen melding heeft gedaan aan het college.

Appellant voert aan dat hij niet in harddrugs heeft gehandeld, maar dat de cocaïne voor eigen gebruik was. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de aangetroffen

hoeveelheid harddrugs met volgens appellant een straatwaarde van € 150,- moet worden gezien als een handelsvoorraad. Volgens appellant was het een voorraad voor eigen gebruik van 30 dagen. Daarnaast heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat bij een handelshoeveelheid harddrugs sprake moet zijn van handel.

In de Aanwijzing Opiumwet (2015A003) van het College procureurs-generaal, Stcrt. 2015, 5391 (Aanwijzing) wordt in paragraaf 2 van het hoofdstuk Pre-opsporing het criterium geringe hoeveelheid voor eigen gebruik van artikel 10, zesde lid van de Opiumwet, nader uitgewerkt. "Hierbij kon worden gedacht aan bijvoorbeeld één bolletje, één wikkel, één pil/tablet (in elk geval een aan getroffen hoeveelheid van maximaal 0,5 gram)." In paragraaf 5.3 van het hoofdstuk Opsporing en vervolging van de Aanwijzing is bepaald dat bij de aanwezigheid van meer dan 0,5 gram harddrugs, de aangetroffen hoeveelheid harddrugs het vermoeden oplevert dat deze hoeveelheid bestemd is om handelingen te verrichten als omschreven in artikel 3, onder A of B van de Opiumwet, waaronder verkoop, aflevering of verstrekking van de in lijst II bij die wet behorende lijst bedoelde middelen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in haar uitspraak van 14 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:738](#), over de onder 1.2 vermelde sluiting van de woning van appellant met toepassing van de Opiumwet, is een hoeveelheid tot 0,5 gram harddrugs voor bepaling van eigen gebruik arbitrair, maar ter wille van de rechtszekerheid en hanteerbaarheid is het niet onredelijk bij dit criterium aan te sluiten. De Raad ziet geen aanleiding om bij toepassing van de PW anders te oordelen en verwijst daarbij naar zijn vaste rechtspraak (uitspraak van 17 maart 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:934](#)) volgens welke voor de vraag of sprake is van hennepsteelt voor eigen gebruik, ook wordt aangesloten bij de criteria in de Aanwijzing. Dat betekent dat bij een aangetroffen hoeveelheid harddrugs van meer dan 0,5 gram in beginsel moet worden aangenomen dat die harddrugs bestemd zijn voor de verkoop, aflevering of verstrekking en dat hiervan melding moet worden gemaakt bij het college. Het is dan aan betrokkene om daarvan tegenbewijs te leveren. Hierbij kan worden gedacht aan een helder en consistent betoog over het eigen gebruik dat een overschrijding van de 0,5 gram grens vanwege dat eigen gebruik aannemelijk maakt, dat geen andere zaken in de woning zijn aangetroffen die wijzen op handel in drugs en dat ook verder niet is gebleken van andere relevante feiten en omstandigheden.

Appellant heeft in het licht van wat (...) is overwogen niet aannemelijk gemaakt dat de hoeveelheid harddrugs uitsluitend voor eigen gebruik was. De enkele verklaring dat geen sprake is van handel, is daarvoor niet voldoende. Verder zijn er aanwijzingen die wijzen op het tegendeel. Aanleiding voor het onderzoek van de politie was een melding dat vanuit de woning op het uitkeringsadres werd gedeald. In de woning op het uitkeringsadres is vervolgens ruim dertien keer meer cocaïne aangetroffen dan de maximaal toegestane hoeveelheid voor eigen gebruik van 0,5 gram. Daarnaast zijn in de woning behalve drugs ook honderden gebruikte en ongebruikte gripzakjes aangetroffen. Bovendien heeft appellant tegenover de politie verklaard dat hij wel eens wat cocaïne uitdeelt als hij weer wat heeft gekregen. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat de aangetroffen hoeveelheid cocaïne niet voor handel, maar enkel voor eigen gebruik van appellant was bestemd. Appellant had hiervan melding moeten maken bij

het college. Dat had hem ook redelijkerwijs duidelijk moeten zijn. Door daarvan geen melding te maken heeft appellant de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden.

Uit (...) volgt dat het college de bijstand over de periode van 1 december 2015 tot en met 31 december 2016 terecht heeft ingetrokken en teruggevorderd op de grond dat het recht op bijstand niet kan worden vastgesteld.

[ECLI:NL:CRVB:2019:765](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Onderwijs

JnB2019, 315

MK ABRS, 13-03-2019, 201801633/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media, verweerder.

Wet op het primair onderwijs (WPO) 74 lid 1, 77 lid 1

ONDERWIJS. Voor de beantwoording van de vraag naar de richting van een school moet primair worden uitgegaan van de registratie in de Basisregistratie instellingen (BRIN).

De minister en de gemeentebesturen moeten zich, bij besluiten die worden genomen op aanvragen waarbij de richting van een school van belang is, primair oriënteren op de registratie in de Basisregistratie instellingen (BRIN). Dat geldt zowel voor de opnemingsplan van scholen en het in dat kader vaststellen van de juiste uitgangspunten voor de leerlingenprognose, als voor de vraag of leerlingenvervoer moet worden bekostigd. Als het bevoegd gezag van een school van mening is dat de registratie in de BRIN niet juist is dient het dat te melden bij de minister, zodat deze de juistheid nader zal kunnen onderzoeken. Bij dat nadere onderzoek, maar ook bij de registratie van de richting van een nieuwe school, zullen in de eerste plaats de statuten van de aanvrager en de eventuele toelichting daarop van belang zijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:782](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Remigratiewet

JnB2019, 316

MK ABRS, 13-03-2019, 201802652/1/V6

Raad van bestuur van de SvB.

Remigratiewet 2b lid 1 i

REMIGRATIE. Door het indienen van een aanvraag op de dag direct volgend op de laatste dag dat [wederpartij] nog recht had op een uitkering krachtens de Werkloosheidswet, is voldaan aan het in artikel 2b, eerste lid, aanhef en

onderdeel i, onder 2, van de Remigratiewet vermelde vereiste dat het recht op die uitkering moest bestaan over een periode van ten minste één jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het tijdstip van de aanvraag.

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Remigratiewet (Kamerstukken II 2011/2012, 33 085, nr. 3, blz. 1, 2 en 4) is de kern en aanleiding van de Remigratiewet het bieden van een uitweg aan degenen die naar Nederland kwamen voor arbeid en vestiging, maar nu een dringende wens tot terugkeer hebben, omdat zij in een uitzichtloze situatie van afhankelijkheid verkeren en zelf hun remigratie niet kunnen bekostigen. De ervaring leert dat indien een persoon uit de doelgroep van de Remigratiewet die 55 jaar of ouder is na één jaar arbeidsbemiddeling nog niet gereïntegreerd is, zijn kansen op de arbeidsmarkt bijna nihil zijn. In de memorie van toelichting bij artikel 2b van de Remigratiewet (Kamerstukken II 2011/12, 33 085, nr. 3, blz. 13) is geen steun te vinden voor de opvatting van de raad van bestuur, dat het recht op de uitkering krachtens de Werkloosheidswet niet alleen moest bestaan onmiddellijk voorafgaand aan de dag van indiening van de aanvraag, maar ook op die dag zelf. De rechtbank heeft terecht overwogen dat door het indienen van een aanvraag op de dag direct volgend op de laatste dag dat [wederpartij] nog recht had op een uitkering krachtens de Werkloosheidswet, voldaan is aan het in artikel 2b, eerste lid, aanhef en onderdeel i, onder 2, van de Remigratiewet vermelde vereiste dat het recht op die uitkering moest bestaan over een periode van ten minste één jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het tijdstip van de aanvraag. Daarom heeft de rechtbank een redelijke toepassing gegeven aan artikel 2b, eerste lid, aanhef en onderdeel i, onder 2, van de Remigratiewet.

[ECLI:NL:RVS:2019:819](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordening

JnB2019, 317

MK ABRS, 13-03-2019, 201803279/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant.

Dienstenrichtlijn 2 lid 2

Dienstenwet 2 lid 3 aanhef en onder 2°

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob) 2.3.1

"Gedoogkader woonboten en bedrijfsvaartuigen 2015" (gedoogbeleid)

VERORDENING OP HET BINNENWATER. Verhuren van woonruimte op een woonboot valt onder het toepassingsbereik van de Dienstenwet.

Een beslissing over een aanvraag om een ontheffing van het ligplaatsverbod is geen beslissing over de toegang tot of de uitoefening van een dienst in de zin van de Dienstenwet.

Afwijzing ligplaatsvergunningen voor woonboten. Ligplaatsverbod Vob.

Het verhuren van woonruimte op de woonboot is aan te merken als een dienst in de zin van artikel 1 van de Dienstenwet. Er is sprake van een economische activiteit, anders dan in loondienst, die tegen vergoeding geschiedt. Niet is gebleken dat het particulier verhuren van woonruimte, is uitgezonderd van het toepassingsbereik van de Dienstenwet.

Het onderliggende ligplaatsverbod is gericht tot een ieder die met een (woon)boot een ligplaats wil innemen. Het ligplaatsverbod is niet specifiek van invloed op de dienstenactiviteit van [wederpartij]. Het verhuren van woonruimte wordt niet specifiek geraakt door de omstandigheid dat de woonboot ter plaatse geen ligplaats mag innemen. Het gaat immers niet om de weigering van een vergunning om te mogen verhuren. Het ligplaatsverbod is dan ook niet te kwalificeren als een eis in de zin van de Dienstenwet en -richtlijn. Een beslissing over een aanvraag om een ontheffing van het ligplaatsverbod is daarmee, anders dan de rechtbank heeft geconcludeerd, geen beslissing over de toegang tot of de uitoefening van een dienst in de zin van de Dienstenwet.

Niet in geschil is dat voor de woonboten geen omgevingsvergunningen zijn verleend. Nu een omgevingsvergunning voor bouwen vereist was, mocht het algemeen bestuur artikel 2.3.1, vierde lid, van de Vob aan de afwijzing van de ligplaatsvergunningen ten grondslag leggen.

[ECLI:NL:RVS:2019:810](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 301.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 318

MK ABRS, 13-03-2019, 201804176/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder g, 10 lid 1 aanhef en onder c, 10 lid 2 aanhef en onder g, 10 lid 4, 10 lid 7 aanhef en onder b

Wet milieubeheer 19.1a lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Dierenrechtenactivisme. Relatienummer. Milieu-informatie. Emissiegegevens. Locatiegegevens.

De vrees voor dierenrechtenactivisme is in het algemeen gerechtvaardigd. Concrete dreiging richting het betrokken bedrijf hoeft niet aannemelijk gemaakt te worden.

Verwijzing naar ABRS 18-04-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1282](#).

Terecht is op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob geweigerd het relatienummer van het bedrijf openbaar te maken.

De aantallen gehouden dieren, de gegevens over huisvestingsplaatsen/hokken en de gegevens over ammoniakemissie en zuurdepositie moeten worden aangemerkt als milieu-informatie die betrekking heeft op emissies in het milieu als bedoeld in artikel 10, vierde lid, van de Wob.

De locatiegegevens van de inrichtingen/bedrijven die bij de bedrijfsverplaatsing zijn betrokken kunnen als milieu-informatie worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2019:795](https://ecli.nl/RVS:2019:795)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet schadefonds geweldsmisdrijven

JnB2019, 319

MK ABRS, 13-03-2019, 201707029/1/A2

Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (CSG).

Wet schadefonds geweldsmisdrijven (Wsg) 3 lid 1 aanhef en onder a

Beleidsbundel (versie 1 juli 2016) 1.1.3, 1.1.4.7

WET SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN. Mensenhandel en gedwongen prostitutie. CSG heeft niet inzichtelijk gemaakt waarom medisch-psychologische informatie geen aanwijzingen bevat dat appellante in Nederland slachtoffer is geworden van gedwongen prostitutie. Uitleg paragraaf 1.1.3 van de beleidsbundel. Zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek.

[...] [Afwijzing] aanvraag om een uitkering uit het schadefonds [...] in verband met mensenhandel en gedwongen prostitutie [...]

[...] [appellante] heeft ter ondersteuning van de aannemelijkheid van haar slachtofferschap van mensenhandel medisch-psychologische informatie overgelegd. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de CSG niet inzichtelijk gemaakt waarom deze informatie geen aanwijzingen bevat dat zij in Nederland slachtoffer is geworden van gedwongen prostitutie. De omstandigheid dat de verklaringen afkomstig zijn van een behandelaar van [appellante] staat er niet aan in de weg dat die verklaringen objectieve aanwijzingen kunnen bevatten. [...] Dit volgt ook uit paragraaf 1.1.4.7. van de beleidsbundel waarin staat dat deze informatie indien nodig kan worden betrokken bij de beoordeling van de aannemelijkheid van het opgegeven geweldsmisdrijf. Daarbij betreft de Afdeling dat de overgelegde medisch-psychologische informatie afkomstig is van deskundigen, werkzaam bij Equator Foundation. [...] De CSG dient deugdelijk te motiveren waarom de gestelde contra-indicaties zo zwaarwegend zijn, dat de bevindingen van medische specialisten met ervaring van klachten ten gevolge van mensenhandel en uitbuiting geen rol zouden kunnen spelen in de aannemelijkheid van het gestelde geweldsmisdrijf. Daarbij is onder meer van belang dat contra-indicaties voldoende worden onderbouwd en zien op wezenlijke onderdelen van het mensenhandelrelaas.

[...] Dat [appellante] in Nigeria tijdens haar jeugd trauma's heeft opgelopen, staat niet in de weg aan de aannemelijkheid van slachtofferschap van mensenhandel in Nederland. Dat tijdens de behandeling andere trauma's naar voren komen, betekent niet dat medische informatie daarom geen objectieve aanwijzingen voor een in Nederland gepleegd geweldsmisdrijf kan bevatten. Anders dan de CSG kennelijk betoogt, volgt dit niet uit paragraaf 1.1.3 van de beleidsbundel. In die paragraaf is vermeld dat voor de beoordeling van het letsel handelingen in het buitenland niet worden meegenomen en

dat moet worden beoordeeld of het slachtoffer van mensenhandel door de handelingen in Nederland ernstig letsel heeft opgelopen. Deze paragraaf moet zo worden gelezen dat trauma's in het buitenland geen rol hoeven te spelen als aannemelijk is dat iemand het slachtoffer is geworden van mensenhandel in Nederland. In dat geval wordt psychisch letsel verondersteld en maakt het derhalve niet uit in welke mate het letsel is veroorzaakt door gebeurtenissen in Nederland of in Nigeria.

[...] De Afdeling zal, [...] het besluit van de CSG [...] vernietigen, omdat dat besluit in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb niet zorgvuldig is voorbereid en niet deugdelijk is gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:781](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Overdrachtsbesluit

JnB2019, 320

MK ABRS, 14-03-2019, 201804222/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 72 lid 3

OVERDRACHT. Bezwaar op basis van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 tegen de feitelijk overdracht.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ2788](#)), is de mogelijkheid tot het maken van bezwaar op basis van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 tegen een voorgenomen feitelijke uitzetting beperkt tot een bezwaar over de wijze waarop de staatssecretaris van de bevoegdheid tot uitzetting gebruik maakt. Daarnaast is het maken van zodanig bezwaar mogelijk, indien de situatie ten tijde van de feitelijke uitzetting dusdanig verschilt van die ten tijde van het besluit waaruit de bevoegdheid tot uitzetting voortvloeit, dat niet langer onverkort van de rechtmatigheid van de voorgenomen feitelijke uitzetting kan worden uitgegaan. Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:3405](#)) moet een vreemdeling in dat geval nieuwe feiten en omstandigheden aanvoeren ten opzichte van wat hij tegen het besluit waaruit de bevoegdheid tot die uitzetting voortvloeit, heeft aangevoerd of had kunnen aanvoeren. Is wat een vreemdeling aanvoert niet nieuw, dan wel niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de uitzetting, dan kan dit niet tot een geslaagd rechtsmiddel tegen de voorgenomen feitelijke uitzetting leiden, tenzij zich een geval voordoet als omschreven in paragraaf 45 van het arrest van het EHRM, Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, [ECLI:CE:ECHR:1998:0219JUD002589494](#).

Het voorgaande geldt ook in dit geval, waar het gaat om de feitelijke overdracht van de vreemdeling.

De gemachtigde van de vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat zij bezwaar heeft gemaakt om het procesdossier te verkrijgen, zodat zij zou kunnen nagaan om welke

reden de eerder geplande overdracht van de vreemdeling niet was doorgegaan. Door te beslissen zonder dat dossier te verstrekken, heeft de staatssecretaris zijn besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en kon de staatssecretaris niet volstaan met de mededeling dat zich geen situatie voordoet waarin krachtens artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 bezwaar kan worden gemaakt, aldus de vreemdeling.

De beroepsgrond slaagt. Door te beslissen zonder het volledige dossier aan de vreemdeling te verstrekken, heeft de staatssecretaris in dit geval zijn besluit niet zorgvuldig voorbereid. Uit het dossier zou immers kunnen blijken dat de situatie is veranderd waardoor de feitelijke overdracht van 15 november 2017 niet op de door de staatssecretaris voorgenomen wijze zou kunnen plaatsvinden.

[ECLI:NL:RVS:2019:837](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 321

MK ABRS, 13-03-2019, 201806004/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. De Afdeling leidt [uit punt 77 en 79 van het arrest van het EHRM van 20 juni 2017, M.O. tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2017:0620JUD004128216](#)] af dat het aan een vreemdeling is om zijn gestelde illegale uitreis uit Eritrea aannemelijk te maken. Verder leidt de Afdeling uit het arrest M.O. tegen Zwitserland af dat, juist omdat het onmogelijk is om een illegale uitreis met documenten te bewijzen, doorslaggevend gewicht toekomt aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van een vreemdeling. Gelet op de zinsnede in punt 79 "if need be by drawing inferences from the overall credibility of the person's account", is voor de beoordeling of aannemelijk is dat een vreemdeling Eritrea illegaal heeft verlaten niet alleen van belang of een vreemdeling geloofwaardig heeft verklaard over die uitreis, maar is ook relevant of de overige verklaringen van de vreemdeling geloofwaardig zijn. Verder volgt uit het arrest M.O. tegen Zwitserland dat de staatssecretaris niet hoeft te bewijzen dat een vreemdeling Eritrea legaal heeft verlaten, zeker niet als een asielrelaas ongeloofwaardig is. Ook volgt uit dit arrest dat niet kan worden aangenomen dat een vreemdeling van wie het asielrelaas ongeloofwaardig is, Eritrea illegaal heeft verlaten.

[ECLI:NL:RVS:2019:833](#)

JnB2019, 322

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 01-03-2019 (publ. 14-03-2019), NL18.10469, NL18.10470 en NL18.10471

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Gülenaanhangers in Turkije. Beroep gegrond vanwege motiveringsgebrek. Verweerder dient nader onderzoek te verrichten naar de situatie van Gülenaanhangers in Turkije, de procesvoering en de situatie in de gevangnissen, bijvoorbeeld via de weg van een nieuw algemeen ambtsbericht.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd dat Gülenisten in Turkije niet systematisch strafrechtelijk worden vervolgd en alleen al daarom ook niet als groep het risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder evenmin deugdelijk heeft gemotiveerd dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer een reëel en voorzienbaar risico lopen te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De rechtbank wijst ter onderbouwing van haar beide oordelen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 13 februari 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:377](#)] en maakt de rechtsoverwegingen 4.3.1 tot en met 4.4.2 van de Afdeling in deze zaak de hare. De rechtbank voegt daar de volgende overwegingen aan toe. Uit de openbare bronnen waar eisers een beroep op hebben gedaan, komt een situatie naar voren waarin arbitraire arrestaties van Gülenaanhangers veelvuldig voorkomen, wat verweerder ook niet heeft betwist. Dat volgens verweerder sommige Gülenaanhangers ook weer worden vrijgelaten, doet niet af aan het feit dat uit algemene landeninformatie volgt dat Gülenaanhangers puur en alleen al om die reden een risico lopen te worden gearresteerd en gedetineerd [rapport 'A new generation of terrorism: an analysis of FETÖ' van november 2017 van de Turkse Nationale Politie Academie]. Ook is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd door verweerder dat sprake is van een eerlijke procesvoering in Turkije. Uit het UK Home Office Report van februari 2018, blijkt onder andere uit paragrafen 2.4.11, 9.1.1, 9.3.1 en 9.3.2 dat nog geen sprake is van een eerlijke procesvoering. Hieruit volgt onder andere dat de rechterlijke macht steeds vaker niet beschikbaar is, jonge rechters zijn benoemd die niet weten wat zij aan het doen zijn en niet de wet volgen. Ook blijkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de praktijk niet toegankelijk is, omdat er geen mogelijkheid is om alle rechtsmiddelen in Turkije uit te putten aangezien het hoogste rechtscollege in Turkije weigert zaken te behandelen. Het standpunt van verweerder dat uit het latere rapport van de Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights van 2018 blijkt dat in september 2017 effectieve binnenlandse rechtsmiddelen aanwezig waren, maakt dit niet anders. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen aanleiding om er a priori van uit te gaan dat sprake is van een eerlijk proces. Daarnaast komt uit de diverse rapporten geen eenduidig beeld naar voren over de situatie in de Turkse gevangnissen voor (gestelde) Gülenaanhangers.

Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt de bestreden besluiten. De rechtbank ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van de bestreden besluiten in stand te laten of zelf in de zaak te voorzien, omdat nader onderzoek door verweerder nodig is. De rechtbank is van oordeel dat verweerder (in elk geval) nader onderzoek dient te verrichten naar de situatie van Gülenaanhangers in Turkije, de procesvoering en de situatie in de gevangnissen, bijvoorbeeld via de weg van een nieuw algemeen ambtsbericht (het laatste dateert immers van juli 2013), alvorens hij de

zwaarwegendheid van de geloofwaardige elementen van het asielrelazen van eisers op juiste wijze kan beoordelen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2305](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/2305)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 323

HvJEU (Vierde kamer), 14-03-2019, C-557/17

Y.Z. e.a. tegen Nederland.

Richtlijn 2003/86/EG 16 lid 2 a, 17

Richtlijn 2003/109/EG 9 lid 1 a

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Langdurig ingezetene. Wanneer verblijfsvergunningen uit hoofde van gezinshereniging zijn verleend op basis van vervalste documenten, kunnen die vergunningen en ook de status van langdurig ingezetene worden ingetrokken, ook als de houders ervan niet op de hoogte waren van de fraude.

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 16, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat wanneer vervalste documenten zijn overgelegd met het oog op de afgifte van verblijfstitels aan gezinsleden van een onderdaan van een derde land, het feit dat deze gezinsleden niet op de hoogte waren van het frauduleuze karakter van deze documenten, niet belet dat de betrokken lidstaat die titels uit hoofde van deze bepaling intrekt. Overeenkomstig artikel 17 van die richtlijn staat het echter aan de bevoegde nationale instanties om vooraf een geïndividualiseerd onderzoek naar de situatie van die gezinsleden te doen en daarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te verrichten.

2) Artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen moet aldus worden uitgelegd dat het feit dat onderdanen van derde landen aan wie de status van langdurig ingezetene is toegekend op basis van vervalste documenten, niet op de hoogte waren van het frauduleuze karakter van die documenten, niet belet dat de betrokken lidstaat die status op grond van die bepaling intrekt.

[ECLI:EU:C:2019:203](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2019/203)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 324

HvJEU (Tweede kamer), 13-03-2019, C-635/17

E tegen Nederland.

Richtlijn 2003/86/EG 11 lid 2

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Gezinshereniging van een subsidiair beschermde. Ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt. Autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de concrete situatie van de gezinshereniger en de minderjarige alsmede met de bijzondere problemen waarmee zij vóór en na hun vlucht uit het land van herkomst volgens hun zeggen zijn geconfronteerd.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

1) Het Hof van Justitie van de Europese Unie is uit hoofde van artikel 267 VWEU bevoegd om artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, uit te leggen in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin de verwijzende rechter zich dient uit te spreken over een verzoek om gezinshereniging van een subsidiair beschermde, wanneer deze bepaling door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op een dergelijke situatie.

2) Artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat het in omstandigheden als die van het hoofdgeding, waarin een gezinshereniger die subsidiaire bescherming geniet een verzoek om gezinshereniging heeft ingediend ten behoeve van een minderjarige van wie zij de tante is en de voogd zou zijn, en die als vluchteling en zonder familieband in een derde land woont, zich verzet tegen de afwijzing van dat verzoek alleen op grond dat de gezinshereniger geen officiële bewijsstukken van het overlijden van de biologische ouders van de minderjarige en dus van de feitelijke gezinsband met hem heeft overgelegd, en de uitleg die de gezinshereniger heeft verstrekt voor haar onvermogen om dergelijke stukken over te leggen door de bevoegde autoriteiten niet plausibel is geacht, alleen op grond van algemene informatie die over de situatie in het land van herkomst beschikbaar is, zonder rekening te houden met de concrete situatie van de gezinshereniger en de minderjarige alsmede met de bijzondere problemen waarmee zij vóór en na hun vlucht uit het land van herkomst volgens hun zeggen zijn geconfronteerd.

[ECLI:EU:C:2019:192](https://eur-lex.europa.eu/eli/cu/2019/192)

JnB2019, 325

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 06-03-2019 (publ. 15-03-2019), NL18.22948 en NL18.22950

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30

DUBLINVERORDENING. Het enkele feit dat eiseres op dit moment nog niet is bevallen en dat er volgens verweerder wel afdoende opvangmogelijkheden zijn voor zwangere vrouwen in Italië vindt de rechtbank - mede gelet op het vergevorderde stadium van de zwangerschap – onvoldoende om onderscheid te maken tussen deze situatie en die van gezinnen waarin al sprake is van een (geboren) minderjarig kind en waarbij verweerder er kennelijk nog niet van is overtuigd dat er adequate opvang voor hen zal zijn in Italië. De rechtbank verwijst in dit verband nog naar de uitspraak van de ABRvS van 26 juni 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:2097](https://www.abrvs.nl/uitspraak/2015/2097)). Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank

dan ook ten onrechte gesteld dat eisers op dit moment (nog) overgedragen kunnen worden aan Italië.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2354](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 326

MK ABRS, 11-03-2019, 201806675/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a, 59b lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. In dit geval is er geen sprake van een dusdanige schending van artikel 5, vierde lid, van het EVRM, dat een uitzondering op het uitgangspunt, dat een aan de eerste maatregel van bewaring klevend gebrek de daarop volgende maatregel niet alleen al daarom van aanvang af onrechtmatig maakt, is gerechtvaardigd.

De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de eerste maatregel van bewaring van 17 juli 2018 onrechtmatig is en dat daarom de tweede maatregel van bewaring van 21 juli 2018 ook onrechtmatig is. De "schottentheorie" is in deze zaak in strijd is met artikel 5 in samenhang met artikel 13 van het EVRM, aldus de vreemdeling. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2083](#) betoogt de vreemdeling dat doorbreking van die theorie in dit geval gerechtvaardigd is, omdat de zaken gelijktijdig bij de rechtbank voorlagen, de gemachtigde tijdens het gehoor voorafgaand aan de maatregel tot inbewaringstelling van 21 juli 2018 uitdrukkelijk een beroep heeft gedaan op de onrechtmatigheid van de maatregel van bewaring van 17 juli 2018 en er voorts geen deugdelijke nieuwe belangenafweging is gemaakt.

Uitgangspunt is dat een aan de eerste maatregel van bewaring klevend gebrek de daarop volgende maatregel niet alleen al daarom van aanvang af onrechtmatig maakt (zie de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2005](#)). Op dit uitgangspunt is in de hiervoor genoemde uitspraak van Afdeling van 12 juni 2018 een uitzondering gemaakt vanwege een ernstige schending door de rechtbank van het fundamenteel rechtsbeginsel van een daadwerkelijk rechtsmiddel, als bedoeld in artikel 5, vierde lid, van het EVRM. Uit de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden onder punt 4 volgt niet dat er sprake is van een dusdanige schending, dat een uitzondering op het hiervoor genoemde uitgangspunt is gerechtvaardigd.

[ECLI:NL:RVS:2019:756](#)

[Naar inhoudsopgave](#)